

Poštni Glasnik

Glasilo Obl. organizacije pošt., telegr. in telef. uslužbencev v Ljubljani.

Letnik VIII.

V Ljubljani, dne 21. februarja 1928.

6. številka.

Zakaj je potrebna enotna organizacija.

(Nadaljevanje).

11. Konkretni predlogi za likvidacijo društev.

Zdaj, ko smo si ogledali od vseh najrazličnejših vidikov potrebo po enotni organizaciji slovenskega poštne uslužbenstva, pristopimo h konkretnim predlogom, kako in na kakšen način naj bi se izvršila likvidacija sedanjih društev in spojitve z Oblastno organizacijo. Gotovo je v teoriji lažje razlagati in dokazovati po eni strani potrebnost skupnosti in solidarnosti, po drugi strani pa škodljivost in nesmiselnost sedanjega stanja, kakor pa vse te težke probleme in ukoreninjene tradicije praktično izvesti. Treba je računati z občutljivostjo sedanjih društev in njenih funkcionarjev, z nezaupanjem ene stroke našega stanu do druge stroke, z nerazumevanjem bistva in pomena organizacije od strani velikega dela članstva in še s sto drugimi okolnostmi.

Danes se hočemo ozreti na tiste okolnosti, ki so nujno zvezane z likvidacijo sedanjih društev in s spojitvijo teh društev z enotno organizacijo. Ta vprašanja so: a) Kaj se zgodi s premoženjem sedanjih društev? — b) Kakšna članarina naj se določi za enotno članstvo OPO? — c) Kaj bo s sedanjimi krajevnimi skupinami uradniškega in neuradniškega društva? — Poleg teh glavnih vprašanj je sicer še mnogo postranskih, manj važnih vprašanj, ki pa se končno izkažejo, da so z enim ali drugim gornjih vprašanj v pogojni zvezi. Zato premožimo po vrsti gori stavljen vprašanja.

a) Kam s premoženjem sedanjih društev?

Pri denarju je vsak najbolj občutljiv. Lahko je najbolj prijatelj, pa če te enkrat potipa za denar, že ni prav. S tem argumentom, češ da si hoče OPO prilastiti denar sedanjih društev, tudi najbolj nastopajo nasprotniki te združitve. Žalibog je med poštnimi uslužbenci silno dosti takih, pri katerih se vse lepe besede, vsa prepričavanja, vsi dokazi zrušijo v nič, če pride med nje en sam človek, pa jim reče: pazite se, ne verjemite mamljivim vabam, samo za vaš denar jim gre!

Proti zlobnosti in proti neumnosti mi zdravila. Zato zlobnih in neumnih tudi mi ne bomo skušali pregovoriti. Govorimo pa tistim, ki so dobre volje in dovezetni za pametno in pošteno besedo. Že pod točko 7 teh izvajanj smo jasno in nedvoumno izpovedali: Oblastna organizacija niti ne želi niti hoče niti namerava prilastiti si ne uradniškega ne služiteljskega denarja. Naša organizacija je idejna ustanova in niti ne vpraša, koliko denarja ima to ali ono društvo. Komur je za denar, ta je materialist in ne spada v organizacijo, katere temelj, zid in streha je ideja. Zaradi OPO si lahko uradniki med seboj razdele denar uradniškega društva in nižji uslužbenci denar njihovega društva. Lahko razdele, lahko podarijo, lahko zažgo ali kar hočejo.

Če se OPO sploh vtika v vprašanje premoženja obeh društev, stori to samo toliko in zato, kolikor smatra za svojo dolžnost, da svetuje najboljšo uporabo tega denarja. Društvo ptt. uradnikov in Osr. društvo nižjih uslužbencev naj se razpusti. Njihovo članstvo vstopi direktno v OPO, kar je faktično že izvedeno. OPO se reformira toliko, da ustanovi pod svojim območjem poleg že obstoječih odsekov še uradniški odsek in odsek

nižjih uslužbencev. Ta dva odseka bi imela in upravljala premoženje bivših svojih društev. Kaj bi napravili uradniki in nižji uslužbenci s tistim denarjem, o tem bi odločali samo uradniki in nižji uslužbenci oziroma uprava njihovega odseka brez vsakega vmešavanja, odločevanja in sploh brez vsakega vplivanja od strani OPO. Uradniki bi najbrže uporabljali ta denar za poglobitev stanovske zavesti, za sestanke, za brezobrestna posojila itd., nižji uslužbenci pa najbrže za podpore. S tem bi bila tudi najenostavnejše rešena glavna naloga in edina upravičenost obstoja društva nižjih uslužbencev, ki naj bi se pretvorilo tudi po imenu v podporno društvo. Kot takemu mu je pa obstoj zasiguran, če naloži svoje sedanje premoženje kot nedotekljiv fond njihovega odseka. Samo od obresti in vsakoletnih prireditev lahko vzdržuje podpore v nezmanjšani meri, ne da bi članstvo še kaj prispevalo v tisti fond.

Ta način rešitve bi bil najenostavnejši, pa tudi najpravičnejši. Potem je vse eno, ali je premoženjska razlika med obema društvoma velika ali majhna, ali prinese seboj kdo dosti denarja ali malo ali nič. Ako bi pa nižji uslužbenci še ne zaupali, pa lahko obdrže ozir. ustanove podporno društvo kot čisto samostojno društvo, le strokovno in stanovsko bi bili organizirani v enotni organizaciji. Na vsak način ostane sedanje njihovo premoženje do zadnje pare še nadalje v njih rokah v popolno in izključno uporabo. Razen seveda, ako bi sami od sebe, prostovoljno primesli neki znesek s seboj v OPO. Tega pa ni pričakovati.

b) Kaj pa s članarino? Gotovo je idealno in pravično, da velja v enotni organizaciji načelo: enake pravice, enake dolžnosti; enake podpore, enaki prispevki. Članarina bi torej morala biti praviloma za vse enaka. Ta teza pa naleti v praksi na skoro nepremostljive težkoče. To se pravi, za treznega, preudarnega člana, za pravega organiziranca prav nobene težkoče, toda računati moramo na večino članstva, kateremu ne pritičejo zgornji prilastki. Danes plačujejo uradniki po 10 Din, nižji uslužbenci pa po 6 Din članarine na mesec. Uradniki dobivajo za to članarino »Poštni glasnik«, nižji uslužbenci pa podporo v slučaju bolezni. Nižji uslužbenci plačujejo za enkrat list še posebej. Od 700 članov nižjih je danes naročenih na list že blizu 500 članov. Ti plačujejo torej po 8 Din na mesec. Ker bo po novem itak vsak član dobival »Poštni glasnik«, naj bi se uvedla enotna članarina po 8 dinarjev na mesec. Nižji uslužbenci bi torej plačevali toliko kakor doslej, dočim bi se za uradnike znižala članarina za 2 Din na mesec.

Rešitev je torej zelo enostavna, pa kaj, ko pa naši ljudje niso tako enostavni. Takoj bodo zopet intrige vmes. Zato si oglejmo še kompromisno rešitev tega vprašanja. V naši organizaciji so nekatere skupine uslužbencev, ki dajo organizaciji neprimerno več dela in sitnosti kakor druge skupine. V uradniškem društvu je enotna članarina 10 Din na mesec. Lepo, da je enotna, vendar je ta znesek za pogodbene poštarje in za dnevničarje prevelik. Ne samo zato, ker imajo ti manjše prejeme, ampak tudi zato, ker dajo

organizaciji mnogo manj opravka kakor po kategorijah razvrščeni uradniki. Vsi glavni posli: napredovanje, premestitve, upokojitve, dopusti itd. vse to ne pride pri pog. poštarjih in pri dnevničarjih nič v poštev.

Zato mislimo, da bi bila tako za OPO kakor za uradnike in nižje uslužbenke sprejemljiva baza **dvoje članarine**, ki naj bi znašala za uradnike I., II. in III. kategorije po **10 Din**, za pogodbene poštarje, dnevničarje, zvančnike in služitelje pa po **7 Din** na mesec. Vsi bi imeli enake pravice in vsi bi dobivali brezplačno glasilo organizacije »Poštni glasnik«. Tako bi za večino naših članov - uradnikov ostala ista članarina, za kontrakt. uradnike bi se znižala za 3 Din, za nižje uslužbenke bi se pa znižala za 1 dinar. Kakor smo že rekli, podpore bodo lahko dobivali iz fonda, list zastoj, za Zvezo drž. nam. in za Savez bo pa plačevala OPO.

c) Kaj s krajevnimi skupinami? To vprašanje bi bilo morda še najbolj komplicirano, za enkrat pa je najlažje. To pa zato, ker za kraj. skupine se ne mudi. Te imajo čas likvidirati in razmišljati o najboljšem načinu rešitve. Vsekakor bi OPO prevzela vse krajevne skupine, za enkrat tam in take, kjer in kakršne pač obstoje. Seveda bi pa morale z enotno organizacijo postati tudi enotne krajevne skupine. V vseh večjih krajih bi se ravno tako združili obe krajevni skupini ter se morali reformirati v eno samo skupino z enotnim vodstvom.

Danes obstoje uradniške krajevne skupine v Ljubljani, Mariboru, Celju, Kranju in Novem mestu. Krajevne skupine nižjih uslužbencev pa so v Ljubljani, Mariboru, Celju in v Ptuju. V krajih, kjer obstojata obe skupini, bi se združili v eno. V krajih, kjer je pa ena sama skupina, bi se sklepalo, ali se raztegne tista skupina na vse uslužbenstvo, ali se pa razpusti.

12. Zaključek.

To bi bilo za enkrat vse, kar je treba povedati. Govorili smo odkrito, jasno in brez ozira na levo in desno. Čujemo, da se posamezniki in društva razburjajo nad nekaterimi trditvami in točkami naših izvajanj. Pa boljša je prva zamera kakor druga. Dovolj je slepomišenja! Če ne bodo ponehale razne intrige in če bodo izvestni »voditelji« še dalje trosili članstvu pesek v oči, bomo še bolj jasno izpregovorili in z živo besedo dokazali, kje je pravica in kje krivica.

Vse, kar smo napisali, so misli, načrti, predlogi. Kako se bo razvilo in kaj bo obveljalo, to ne spada v našo kompetenco. O tem bo odločal v prvi vrsti odbor OPO, v drugi in poslednji vrsti pa glavna skupščina OPO. O marsičem se da govoriti, sporazum je mogoč tak in tak, vendar glavno načelo mora zmagati: za vsako ceno **enotno organizacijo**. Treba je enkrat pregledati to armado 1500 ljudi ter ugotoviti, ali res večina njih ne razume, kaj je organizacija. Ali res mislijo, da je namen, cilj in svrha organizacije napredovanje, premestitve, obleka, podpore, spomenice? To je treba nujno ugotoviti, zakaj če se dožene, da članstvo tako misli in tako razume organizacijo, potem je treba hitro organizacijo razpustiti ali ji pa dati vsaj drugo ime. Kajti pod imenom **organizacija** se je v vseh časih in vseh krajih razumeval vpliv delojemalca na eksekutivno pravo delodajalca.

Zato nas pri izvedbi tega programa ne sme motiti nerazpoloženje ali celo nasprotstvo večje ali manjše skupine pripadnikov tistega stanu. Pri današnjem sestavu organizacije je vsaka smotrna in vsaka resna akcija nemogoča. Ravno zato hočemo preustrojiti našo organizacijo, da taka postane. Če ena ali druga skupina, eno ali drugo društvo tega važnega trenutka ne bo razumelo, potem je pač boljše, da čistega dela ptt. uslužbenstva sploh ni zraven. Zakaj ne število, ampak kakovost članstva odloča v boju. Nikjer ni zapisano, da mora imeti naša organizacija 1500 članov. Kajti ako bi nam šlo za število in za članarino, bi ne započeli te reformacije in razburjali duhov. Ker pa

reformiramo organizacijo zato, da postane res organizacija, potem jih je pa lahko samo 1000, lahko samo 500 ali še manj, na katere pa se organizacija lahko absolutno zanese in o katerih ve, da jih vodi duh in ne materija.

Iz vseh teh dolgih izvajanj sledi, da je mogoče govoriti o tem načinu zunanje reorganizacije, mogoče je govoriti o kompromisu v formalnostih, nemogoče pa je popustiti v pogledu notranjega ustrojstva, v pogledu duha in ideje organizacije, ki je samo ena. V aprilu letos se bodo morali slovenski poštne uslužbeneci končno veljavno odločiti, ali so za životarenje ali za boj, ali so za denar ali za topove, ali so za brezpomembna društva ali za idejno organizacijo. (Konec.)

Poštni dom — naša trdnjava.

ALI SLOVENSKI POŠTARJI RES NE ZMOREMO LASTNEGA POŠTNEGA DOMA?

Naš centralni voditelj, predsednik Saveza poštne organizacij v Beogradu tov. Toma S. Jovanović, ni na nobeno stvar tako navezan, nič mu ni bolj pri srcu, kakor poštni dom. Čestokrat zapostavlja interese organizacije, kadar je v vprašanju poštni dom. Mnogo stvari, ki se nam vidijo važne, so njemu malenkosti, ker gleda iz večjega, splošnega vidika. Meni je v sedanji naši organizaciji glavno list. Za njega in zaradi njega moram marsikdaj zamenjati organizacijo. Naš predsednik T. Jovanović ceni list, pripozna važnost lastnega strokovnega glasila za organizacijo, toda prvo in glavno mu je pa vendarle poštni dom.

S kakšno ljubeznijo, s kako genljivo prisrčnostjo govori on o poštne domovih. Imenuje jih trdnjave poštarjev in njihove organizacije, stolpe - svetilnike ideji poštne stanu, prsni oklep naše samostojnosti. Znana je njegova zamisel: postaviti v vseh večjih središčih poštne domove. Danes stoje štirje poštne domovi v naši državi, stali pa bodo štirikrat štirje. Najprej na sedežih oblastnih organizacij, kesneje pa v vseh večjih mestih: v Mariboru, Osijeku, Subotici, Nišu in še drugod. Tako da bodo razpostavljene te naše trdnjave res po vsej državi — od Maribora do Cetinja. Da bo segala luč teh svetilnikov od enega stolpa do drugega. Da bodo oklepali ti grudobrani po vsej širni domovini vse pripadnike poštne stanu. Da bo res poštar eksteritorialen, da bo povsod doma, kamor pride. Da bo res rekel, kamorkoli bo prišel: **z doma sem odšel in sem domov prišel.**

Zamislek našega predsednika Tome Jovanovića velja za vse prilike in za vse čase. Poštne domovi so in ostanejo last poštne uslužbencev za vse večne čase. Ne morejo se nikdar ne prodati, ne kupiti, ne zastaviti, ne zapustiti, ne podedovati. Na nje ne more vplivati nobena državna ali teritorialna izprememba. Če bo čez stoletja in tisočletja ta zemlja angleška, bodo i poštne domovi last angleških poštarjev; če bo japonska, bodo last japonskih poštarjev. Kdorkoli in kadarkoli bo na tem ozemlju vršil posle poštne, telegrafске in telefonske službe, tisti bo lastnik poštne domov, tisti bo užitek dobrih teh domov.

Poštni dom je idejna ustanova. Zato je Savezu in drugim tako odiozna beseda »zadruga«, beseda »delež«, ki bjejejo v obraz besedi »ideja«. Brez idealnega zamisleka, brez močne stanovske zavesti, brez pokroviteljstva strokovne organizacije se ni postavil še noben poštni dom, pa se tudi v Ljubljani ne bo. Zakaj samo za idejo žrtvuje človek materialna sredstva, samo ideja odtehta denar. Pri zadrugah in pri deležih ni mesta ideji. Tam je materializem, tam je dobiček in izguba. To bi ne bil nikak poštni dom, nikak dom poštarjev, ampak dom zadružnikov in deležnikov. Na to skalo pa ne smemo zidati svoje hiše.

Zato bo stal dom slovenskih poštarjev kot najposlednji. Stanovska ideja še ni prodrla.

Danes stoje poštne domovi že v Beogradu, v Skoplju, v Novem Sadu in v Sarajevu. Razen sarajevskega doma sem si že vse ogledal. Niso palače, niso ponosne stavbe, ampak domovi vseh poštne uslužbencev te države. Ko je bil Beograd še v razvalinah, v prvih nemirnih in nesigurnih mesecih nove in razširjene kraljevine, so naši srbski tovariši — vsem na čelu Toma Jovanović — kot prvi od vseh državnih nameščencev stvorili skupno organizacijo vseh ptt. uslužbencev v državi — Savez s posameznimi oblastnimi organizacijami. To je bil prvi korak, na tej osnovi — z organizacijo — pa takoj drugi korak: poštni dom v Beogradu. Srbski poštarji so na poziv organizacije kar tekmovali, kdo bo več prispeval za ta skupni dom. Skoraj ni bilo poštarja, da ne bi skozi leto dni dajal za dom po eno dnevnicu vsak mesec. Koliko jih je pa bilo, ki so dajali po več dnevnic. Tako je kupil Savez že l. 1919 velik kompleks zemljišča z majhnimi starimi hišami. Nekaj je podrl, nekaj popravil, nekaj sezidal. Danes ima za svojo uporabo veliko dvorano, štiri pisarne, skladišča svoje nabavljalne zadrage in lastni denarni zavod. Ko se ukine stanovanski zakon, bodo podrl tiste stare hiše na okrog in takrat bo razpolagal Savez z ogromnim zemljiščem, ki je vredno danes najmanj milijon dinarjev. Na tem prostoru bo nekoč sigurno stal še dom, ki bo v ponos vsemu poštarstvu stanu.

V Skoplju stoji poštni dom na kraju, kjer čutiš, da si doma. Lepa, dolga, prostorna pritlična stavba z veliko dvorano in postranskimi prostori. Pred hišo je krasen vrt, cel park, zagrajen, tako da si v poštne domu kakor v majhni graščinici. Kdo ga je postavil, kdo plačal? Ideja, stanovska zavest, požrtvovalnost, organizacijska misel macedonskih tovarišev, od direktorja do poslednjega služitelja. Kljub silno težkim razmeram, v katerih žive, so si postavili drugi poštne dom v tej državi.

Kot tretji so prišli Vojvodinci, ki imajo v Novem Sadu poštne dom, kakršnega bi si pač vsakdo želel za svoj dom. Še pred enim letom je vse spalo. Organizacija je komaj životarila s 400 člani, kar je komaj četrtina uslužbenstva. Prišel je odrešenik v osebi novega šefa občega odseka novosadske direkcije g. Milorad Popović. Prevzel je predsedstvo novosadske oblastne organizacije ter tekom enega leta napravil čudeže. Organizacijo je dvignil in poživil, število članstva je naraslo na 1400, započel je akcijo za zgradbo poštne doma ter nabral v 9. mesecih brez deležev, brez blokov in brez loterije 170.000 Din. Enak znesek je dal Savez, pa so kupili za 340 tisoč Din hišo z gospodarskim poslopjem in obširnimi dvoriščem. Hiša je sicer pritlična, toda dolga in tako ugodno zgrajena, da ima 8 ali 9 lepih okusno poslikanih sob, ki se da porabiti ali preurediti za vse svrhe. Organizacija v Novem Sadu ima že polno načrtov, kako bo odtegnila svoje članstvo od raznih slabih razvad ter jih pritegnila v dom, kjer

PETETEFILM.

V naš neznan kraj, v mojo skromno pogodbeno pošto, je zašla boljša mestna gospa. Preda pismo in vpraša: »Oprostite, ali je to državna ali privatna pošta?« Začuden vprašam, kaj ona razume pod privatno in kaj pod državno pošto. Ko mi pojasni, da je samo tako vprašala, ker je slišala, da sta dve vrsti pošt, pa je radovedna, po čem se to spozna, ji začnem razlagati: »Poslušajte, dobra gospa, če boste mogla razumeti. To pero je moje pero, ta pečat je državni pečat. Ta ura je moja ura, ta brzoiav je državni brzoiav. Ta lampa je moja lampa, ta vreča je državna vreča. Ta miza je moja miza, te znamke so državne znamke. Ta šalter je moj šalter, ta torba je državna torba. (Ta...«

— »Za božjo voljo,« vzklikne lepa gospa zardevši, »nehajte! Saj potem je pa to — konkubinatl!«

(Po zagrebški »Pošti.«)

bodo našli zastoj vsakojake zabave, razvedrila in strokovnega poduka.

Tako delajo drugod. Pri nas pa se gremo mance. Pri nas imamo mnogo društev, za vsakim ogrom en predsednik, dosti sej in zborovanj, dosti kritike in samohvale, dosti ošabnosti in samozaveti, poštne doma pa nimamo. Da ponovim naslov tega članka: ali slovenski poštarji res ne zmoremo lastnega poštne doma? Ali so slovenski poštarji res samo poštarji iz Društva ptt. uradnikov? Odstotek drugih je namreč tako majhen, da so drugi le bolj kot izjeme. Ali smo tudi tukaj višji in nižji, šolani in nešolani, vladni in opozicionalni? Ali ne bo sram slovenskega poštarja, ki bo šel ob zgradbi poštne doma v Ljubljani z zavestjo, da ni niti enega kamna, niti ene opeke on vzdal v to hišo, ki bo reprezentirala idejnost in zavest poštarstva stanu?

Pojdimo sami vase, ponižajmo se ter se učimo od srbskih, macedonskih, vojvodinskih in bosenskih tovarišev. Spoznali bomo, da so oni v marsičem boljši od nas. Spoznali bomo, da leže tam skriti zakladi zlata. Spoznali bomo, da se nikjer tako ne sveti, pa nikjer tako malo zlata, kakor pri nas. **Joja.**

LOTERIJA ZA POŠTNI DOM.

Šele drugič je sklepal občni zbor »Poštne doma« o svoji zadrugi. Komaj 20 mesecev živi ta ustanova. Vendar postajajo tako voditelji kakor člani nestrpni in bi radi čimprej rešili svojo nalogo in cilj zadrage, ki je obenem cilj vsega zavednega poštne uslužbenstva Slovenije. To razpoloženje je razumljivo. Čakati in zbirati desetletja ne odgovarja resnosti in tudi ne razmeram časa. Dandanes, v času intrig, samo domovi še družijo. Edino domovi so pravi steber in luč v času preizkušanj. Društvo, organizacija se lahko razpusti, razpodi, dom pa stoji in družijo še vedno vsaj tiste, ki so ga postavili. Preden pa bodo domove podirali, da zatro idejo in uničijo organizacijo, pa smo še vseeno daleč.

Vsega tega so se zavedali naši tovariši v Srbiji, v Bosni in v Vojvodini, kjer domovi že stoje. Samo poštne uslužbenstvo Slovenije še ni teh misli, dasi ima največ vzgledov pri prosvetnih, sportnih in drugih društvih, ki tekmujejo, katero prej postavi svoj dom. Ako so tem domovi potrebni, kako šele strokovni organizaciji. Ugotovilo se je, da je kljub osebnim agitaciji in časopisni propagandi pristopila šele komaj dobra polovica uslužbenstva, dasi je zaenkrat najmanje, kar storiš za »Poštne dom«, da skozi 10 mesecev prispevaš po 10 dinarjev.

Vzlic vsemu temu pa je treba dejanj. Ne moremo desetletja porabiti samo v to, da prepričujemo poštarje, da je potreben poštne dom. Kar mislimo storiti, storimo hitro. Zato

je predsedstvo »Poštnega doma« na občnem zboru zastavilo tri vprašanja: ali naj zidamo sami, ali naj naprosimo poštne savez, da tudi nam pomaga, kakor je to storil ostalim organizacijam, ali pa naj pristopimo k skupni akciji za zgradbo skupnega uradniškega doma.

Po ugotovitvi, da imamo sedaj blizu 200 tisoč Din in da je za stavbo v sredini mesta treba najmanj 1.500.000 Din, je bil občni zbor mnenja, da zadruga sama ne bi mogla zidati. Sicer ni potrebno, da sedanja generacija vse izplača, ampak obresti in stroške vzdrževanja pa mora kriti. To pa je pri velikem posojilu nemogoče, drugače bi marsikdo zidal na kredit. Zato je vse z zadovoljstvom pozdravilo dopis Saveza, na katerega se je obrnila oblastna organizacija v tej zadevi, kjer sporoča, da bo Savez storil vse, kar mu je mogoče in kar je storil drugim organizacijam. Želi pa, da tudi ptt. uslužbenci Slovenije enako pojmujejo besedo **poštni dom**, kakor jo pojmujejo uslužbenci v ostalih pokrajinah.

Novo izvoljenemu načelstvu se je naročilo, da izvede v tem letu loterijo, da še enkrat preizkusi, kako pojmujejo in kaj zamorejo slovenski poštarji. Ako pobirajo za tuje domove, se trdno upa, da se bodo za svojo trdnjavo še z večjo vnemo zavzeli ko za tujo. Po uspehu se bo videlo, ali sploh kaj lahko postavimo in kako. Z gotovostjo lahko trdim, da dom bo stal, ker to hoče danes 830 poštarjev, ki so že podpisali deleže; to hoče naš poštne Savez in hoče in želi vsak, ki razume vitalne potrebe strokovne organizacije v sedanjem času. To so časopis, lasten dom, gospodarske ustanove. Časopisje vzpodbujajo, domovi družijo in gosp. ustanove pomagajo svojemu članstvu. Časopis imamo, gospodarsko zadrugo tudi, a srca — doma — nimamo.

Zato podpiši vsak uslužbenec svoj delež! Ostale naloge so malenkostne in zahtevajo samo dobro voljo. O tem in o loteriji podrobneje prihodnjič v zvezi s pismom, ki smo ga prejeli od Saveza ptt. uslužbencev v Beogradu.

F. Ž.

NAŠ DOM.

Ko smo začeli pred par leti resno misliti na svoj lastni poštne dom, smo v svojem optimizmu pričakovali, da so naši tovariši in tovarišice že toliko zavedni, da bo treba le malo podrezati, pa se bodo strnili v skupnem cilju ter tekmovali, kdo bo več in preje pripomogel za naš poštne dom.

Kakor so pa razdrapane razmere v naših strokovnih organizacijah, tako tudi akcija ni tako uspela, kakor bi morala. Danes, po več ko dveletnem neprestanem vzpodbujanju in drezanju, še ni polovica poštne uslužbenec članov zadruga »Poštne dom«. Zavednim in požrtvovalnim tovarišem pa čast in hvala.

Tudi organizacije niso vse storile svoje dolžnosti. Na svojih zborovanjih, sestankih in občnih zborih ne bi smele zamuditi nobene prilike, da pridobe svoje članstvo za ta vzvišeni cilj.

Prejšnje načelstvo je započelo vzporedno dve akciji: nabiranje članov deležnikov in prodajanje dinarskih blokov. Pri tem delu so se nekateri tovariši in tovarišice posebno odlikovali. Vzlic temu pa akciji nista uspeli kakor bi morali, ker se je večina uslužbenstva zadržala pasivno.

Vsak dober gospodar in podjetnik si prizadeva, da si ustanovi svoje ognjišče, da postane svoj gospodar. Kaj šele organizacije in društva! Njih stremljenje mora biti le eno: da se osamosvoje, da si postavijo svoje bivališče, svoj lastni dom. Druge manjše ustanove in društva (telovadna, izobraževalna, gasilska društva) si bodo kmalu s svojo požrtvovalnostjo postavile že v vsaki večji vaši svoj lastni dom. Tako požrtvovalni bi morali biti tudi mi poštne nameščenci in poštne dom bi danes že stal v čast in ponos nam vsem.

Ne bilo bi nam treba čakati in prositi za tuje lokale in ugibati, kje naj se vrši ta ali

oni občni zbor, sestanek, veselica. Za silo smo si sicer preskrbeli majhne prostore, kjer se vrši društveno, gospodarsko in stanovsko poslovanje, ali to še daleč ne odgovarja našim najnujnejšim potrebam. Zato je treba našo požrtvovalnost in delovanje znatno povečati in vse storiti, da bo čimprej stal naš ideal — naš poštne dom.

Zato pozivamo vse poštne uslužbence, kateri še niste storili te svete društvene dolžnosti, da čim prej pristopite k naši velevažni zadruzi »Poštne dom« in da po svoji finančni zmožnosti podpišete enega ali več deležev. One vse hvale vredne tovariše in tovarišice, ki so že storili svojo dolžnost, pa prosimo, da to našo idejo razširjajo med tovariši in tovarišicami in jih skušajo pridobiti za našo stvar.

F. M.

VRNITEV DINARSKIH BLOKOV ZA »POŠTNI DOM«.

Načelstvo je v seji od 3. februarja sklenilo, da glede na prireditev loterije potegne bloke iz prometa, ker ni mogoče istočasno voditi dveh akcij. Akcija z bloki nima tistega uspeha in ga tudi ne more imeti kakor loterija. Zato prosimo, da pošte in posamezniki, ki so prejeli bloke v razprodajo, te bloke počasi do konca marca vračajo, da akcijo pred loterijo zaključimo. Kolikor je kdo mogel prodati, naj vplača. Vemo, da pri blokih ne moremo zahtevati uspeha v vsakem kraju. Prosimi pa bomo podpore in vneme pri loteriji, ki v vsakem kraju uspeva. To pričajo domovi drugih društev, ki so zgrajeni od samih loterij. Takrat se morajo izkazati naši ljudje, da postavijo s svojim delom in vnemo temelj svojemu domu.

Resolucija

plenarne konference »Glavnega Saveza državnih činovnika i ostalih službenika« od 29. januarja 1928 se glasi:

Predstavniki vseh strok državnih nameščencev iz vseh krajev naše države protestirajo:

1.) proti vsakemu poizkusu znižanja uradniških prejemkov, ki so že danes pod najskrajnejšim minimumom;

2.) zahtevajo, da se z novim davčnim zakonom ne povišajo davčna bremena državnih nameščencev;

3.) da se podaljša za državne uradnike stanovanjska zaščita, ker jim grozi sicer katastrofa, v nasprotnem slučaju pa naj se poviša stanarinska doklada tako, da bo odgovarjala faktični najemini;

4.) zahtevajo, da se vsem uradnikom izplačajo dolžne uradniške razlike;

5.) da se vsi upokojeanci izenačijo;

6.) da se brišejo v finančnem zakonu vse določbe, ki so na škodo državnega uradništva, zlasti pa naj se črta določba o prepovedi ponovnega sprejetja državnih upokojeencev v državno službo;

7.) da se priznajo vsem državnim upokojeencem, tudi onim, ki 1. aprila 1923 še niso bili stari 44 let in imajo manj kakor 15 let službe, enake draginjske doklade;

8.) da se zniža odstotek prispevka za uradniški pokojninski fond in

9.) da se pri reviziji uradniškega zakona upoštevajo uradniški predlogi.

Organizacijsko gibanje.

Občni zbor Krajevne skupine ljubljanske društva nižjih poštne uslužbenecv.

Dne 29. januarja t. l. se je vršil v Ljubljani redni občni zbor ljubljanske krajevne skupine društva nižjih pt. uslužbenecv. Vzlic dobri udeležbi bi bilo lahko za tako zborovanje med nižjimi uslužbenci še večje zanimanje. Društveni funkcionarji so podali zborovalcem obširno poročilo o delu in borbi društva za interese nižjih pt. uslužbenecv v poslovnem letu 1927.

Iz poročila je razvidno, da čakajo nižje uslužbenstvo še težki časi in marsikako neprijetno pre-

VABILO

na

redni letni občni zbor

Osrednjega društva nižjih poštne uslužbenecv,
ki se bo vršil

dne 26. februarja ob 14. uri v beli dvorani hotela
»Union«.

DNEVNI RED:

1. Čitanje in odobritev zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Poročila predsednika, tajnika, blagajnika in nadzorstva.
3. Sklepanje o absolutoriju.
4. Volitve.
5. Določitev članarine, bolniških podpor in prispevkov krajevnim skupinam.
6. Slučajnosti.

Ako bi občni zbor ne bil ob napovedani uri sklepčen, se skliče pol ure kasneje in z istim dnevnim redom ob vsaki udeležbi delegatov nov občni zbor.

Odbor.

senečenje, ako se nam ne posreči razpršiti teh težkih in temnih oblakov, ki vise preteče nad nami. Društvo bo potrebovalo v svoji borbi materialno in moralno pomoč od slehernega nižjega pt. uslužbenca. Ako nam ne boste stali v tej borbi ob strani, ne pritožujte se potem naj neuspehi vodstva, marveč si pripišite udarce sami sebi.

Za poslovno leto 1928. je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik Klančar Vinko, namestnik Penko Joško, tajnik Plevel Edvard, namestnik Sočan Mihael, blagajnik Rotter Dragotin, namestnik Nachtigal Lovro; odborniki pa: Smolnikar Jakob, Žirovnik Janko, Beziak Martin, Tome Avgust, Dermaša Ignac in Tešar Franc. — V nadzorstvo sta izvoljena: Kovačič Franc in Krese Franc. — Za preglednike bolnikov pa: Beziak Martin, Tome Avgust in Meglič Anton.

Po končanem občnem zboru se je vršila v salonu hotela Miklič prijetna zabava, ki je pokazala, kako potrebni bi bili taki družabni večeri, oziroma sestanki za nižje pt. uslužbence. Tam bi si pridobivali večje zanimanje za strokovno delo in bi se utrjevali in pripravljali za borbo, ki nas čaka. Ker so v vrstah nižjih pt. uslužbenecv mnogi odlični strokovni delavci, iskreno vabim, da se še kdo drugi oglasi s kakim zanimivim strokovnim člankom v našem »Poštnem Glasniku«.

To in ono.

Današnja številka je posvečena »Poštnemu domu«. Zato je moralo izostati večina ostalega običajnega materiala. Kolikor je mogoče, skušamo vsako številko »Poštnega Glasnika« posvetiti eni ali drugi poštne skupini ptt. stroke. Tako je bila letos 1. številka namenjena gospodarstvu, torej Gospodarski zadrugi, 2. številka pogodbenim poštarjem, 3. številka nižjim uslužbenecem, 5. številka društvu »Dobrota« in 6. številka zadrugi »Poštne dom«. Prihodnja številka bo obravnavala zopet redukcije, potem pa pridejo na vrsto upravniki, ambulancariji, telefonistke in še drugi.

Številna napredovanja. Gospod minister je podpisal dne 10. februarja t. l. obširen predlog za napredovanje 75 uradnikov II. kategorije iz 4. skupine v 3. skupino. Tako obširnega napredovanja ni deležna sedaj nobena druga direkcija. Vidimo, da koraki, ki jih je napravila organizacija ponovno pri vseh službenih in parlamentarnih krogih, niso ostali brez uspeha. Vidimo pa tudi, da je g. minister Kocič mož - beseda. Kot zadnji rok napredovanja je določil začetek meseca marca, izpolnil pa je svojo obljubo že v začetku februarja. Napredovanja so po seznamu, ki ga je poslala Oblastna organizacija, od zap. štev. 1—79. Manjkajo torej štirje, od teh je eden že meseca novembra napredoval, ena je upokojena, dve tovarišici pa sta izpuščeni. Drugače so napredovali vsi, ki so imeli dne 31. julija 1927 službene dobe 8 let, 11 mesecev in 16 dni. — Z istim dnem so bili štirje tovariši(ce) III. kategorije pomaknjeni iz 3. skupine v 2. skupino. — Pripravljen pa je tudi ukaz za napredovanje v 2. skupino, ki se izroči takoj, čim mine vladna kriza. Imena napredovancev, ki jim že zdaj iskreno čestitamo, objavimo zaradi pomanjkanja prostora v prihodnji številki.

Prva redukcija se je že izvršila po predlogu direkcije. Zvaničnike in služitelje s polno službeno dobo mora direkcija takoj upokojiti, trajno bolehe uslužbence s pravico do pokojnine mora poslati pred zdravniško komisijo zaradi eventualne upokojitve, sedem mlajših tovarišic, ki še nimajo pravice do pokojnine, pa je morala direkcija odpustiti. Več o redukcijah v prihodnji številki.

Tečaj za pripravnike III. ktg. S 15. februarjem t. l. se je otvoril na direkciji tečaj za pripravnike III. ktg. Predvidoma bo trajal pet mesecev. Obiskuje ga 20 pripravnikov, v jeseni pa bo drugi tečaj, v katerega bo poklicanih ostalih 20 pripravnikov. Čisto pravilno je, da se ta naš najmlajši naraščaj tudi teoretično izvežba, vsekakor pa je pešnesečni tečaj pretiran.

Odbor Društva poštinih, telegrafskih in telefonskih uradnikov se je na prvi odborovi seji konstituiral tako - le: podpredsednik Lucijan Kovarčič, tajnik Jože Ferluga, tajnikov namestnik Jožica Zavrtanik, blagajnik Vilko Smerdu in blagajnikov namestnik Pavla Ciuha.

Ustanove vdovam in sirotam državnih nameščencev. Hranilni in posojilni konsorcij javnih

nameščencev in upokojencev v Ljubljani razpisuje za leto 1928. iz sklada Ivana Rostana 20 ustanov po 300 Din za najbednejše vdove in sirote po državnih nameščencih, pa tudi za preostale po onih narodnih borcih, ki so padli v boju za naše osvobojenje. Prošnje naj se pošljejo na upravni odbor konsorcija do 30. aprila 1928. Prosilke naj prošnjam prilože od občinskega ali župnijskega urada potrjeno dokazilo, da so res ubožne ali pa radi boleznih in onemoglosti nespobne za pridobivanje.

Razširajte „Poštni Glasnik“!

Osebne vesti.

Postavljeni: Za dnevničarje so postavljeni: Marija Zimmerl v Dolnji Lendavi, Marija Kokal in Ana Bučar na ravnateljstvu; za pogodb. poštarja Martin Zidarn v Šmartnem ob Dreti. — **Premeščeni:** Pb. ur. II/4 Mara Kocjančič iz Šent Ilia v Slov. gor. na Ljubljano 1 in Alojzija Ceme

z Ljubljane 1 v Moravče; pb. ur. II/5 Berta Okorn z Ljubljane 3 na Ljubljano 1; telef. III/3 Karla Flisek iz Rimskih Toplic v Zagorje ob Savi in Terezija Radovan iz Št. Vida pri Stični v Mokronog; prip. III/4 Marija Kurbus iz Celia v Rogasško Slatino, Ivan Tratnik z Maribora 2 na Ljubljano 2, Vladislava Mikuž iz Moravč na Ljubljano 3, Alojzij Ljubič iz Hrastnika v Litijo, Erna Korenini z Ljubljane 1 v Metliko, Angela Karnovšek iz Šoštanja, Danica Serajnik z Maribora, Ljudmila Bajec iz Litije, Romana Pettler z Maribora 1, Marta Burger iz Ptuj, Vlado Beer iz Križevcev v Prekm., Kristina Mirtič iz Vinice pri Črnomlju in Ljudmil Schweiger iz Gornje Radgone, vse na Ljubljano 1; zvan. 3. skupine Marija Pompe z Ljubljane 1 na Maribor 2; dnev. Angela Dvogan z Ljubljane 1 v Ptuj, Klara Stanič z Ljubljane 1 v Mursko Soboto in Helena Keržin z Ljubljane 1 v Gornjo Radgono. — **Prestanek službe:** V sled redukcije je prestala služba: pb. ur. Mariji Tomšič, Mariji Malenšek in Emilij Trop, vse na Mariboru 1; pb. ur. II/5 Gabrieli Rupret, Mari Pengal in Zori Hafner, vse na Ljubljani 1. ter pb. ur. III/4 Tatjani Kandare na Ljubljani 2. Pogodbeni poštar v Šmartnem ob Dreti Martin Zidarn star. se je odpovedal poštini službi.

Dobro in poceni kupite vse manufakturno blago pri

J. TRPIN, Maribor
Glavni trg šte. 17.

CEVLJE, NOGAVICE, MOŠKE KLOBUKE, KRAVATE, ROKAVICE, DOMAČE ČEVLJE
KUPITE NAJBOLJE PRI

ANICI TRAU
MARIBOR GRAJSKI TRG ŠTEV. 1.

FRAN ŠKAFAR, Ljubljana
Rimska cesta 16.

Telefon št. 2823. Pošt. hran. rač. 13747.
Stavbeno in pohištvno mizarstvo.
Zaloga modernega pohištva in ameriške pisarniške rouleaux-oprave.

SCHNEIDER & VEROVŠEK

trgovina z železnino na drobno in debelo. Največja zaloga strojev in orodja za poljedelstvo in industrijo, kakor tudi bogata izbira vsakovrstne kuhinjske posode in vsega v železninarsko stroko spadajočega blaga.
Ljubljana, Dunajska cesta šte. 16.

NOVA ZALOŽBA

r. z. z. o. z.

Ljubljana, Kongresni trg 19,
in podružnica Nove založbe, prej

J. GIONTINI

Ljubljana, Mestni trg 17.

priporoča v nakup šolske in pisarniške potrebščine, kakor tudi knjige vseh tu- in inozemskih založb.

Dobro in poceni kupite samo:

nogavice, rokavice, palice, dežnike, modno blago, galanterijo, potrubščine za šivilje, čevljarje, krojače, sedlarje in tapetnike, razna mila, kravate pri

JOSIP PETELINC, Ljubljana
ob vodi, blizu Prešernovega spomenika

Trgovina s kožuhovino
Filip Bizjak
krznarstvo

LJUBLJANA, Šelenburgova ulica 6
se priporoča poštini nastavljenim, katerim daje tudi na obroke.
Račun poštne hranilnice šte. 13.733.

„RADIO“

FRANC BAR

LJUBLJANA, MESTNI TRG 5

Ustanovljeno 1852

Ustanovljeno 1888

TEODOR KORN, Ljubljana

Poljanska cesta 8.
(preje Henrik Korn)

krovec, stavbni, galanterijski in okrasni
klepar. — Instalacija vodovodov.

Naprava strelvodov. Kopalniške in klosetne naprave. zdelovanje posod iz pločevine za frnež, barvo, lak in med vsake velikosti kakor tudi posod (škatel) za konzerve.

FIRNEŽ, BARVE, LAK, EMAJL

in vse v stroko spadajoče blago,

DOBRO IN CENO KUPI DOBRO IN CENO
pri

Medić Zankl d. z. tovarna olja, laka in barv
o. z. Ljubljana-Medvode

Lastnik: **Franjo Medić.**

Manufakturna veletrgovina

FELIKS URBANC, LJUBLJANA

Sv. Petra cesta šte. 1

priporoča svojo veliko zalogo raznovrstnega blaga po nizkih cenah.

LEGITIMACIJSKE SLIKE

„REKORD“

LJUBLJANA, POLJANSKA C. 12

A. Škedelj, Ljubljana

Stari trg 11a

priporoča po najnižjih cenah:

šolske in pisarniške potrebščine, razglednice in papir
NA DROBNO! NA DEBELO!

Tvornica dežnikov

L. MIKUŠ, Ljubljana,
Mestni trg 15

priporoča svojo bogato zalogo
dežnikov in spreha alnih palic.

STANE JAGER

jermenar in torbar

Poljanska cesta šte. 9

se priporoča p. n. občinstvu za vsa v to stroko
spadajoča dela, kakor tudi za popravilo vseh usnja-
tih predmetov.

Izhaja 1., 11. in 21. v mesecu. Naročnina na leto 24 Din, ozir. 12 Din za pol leta. Oglasi po dogovoru. Čekovni račun št. 11.834.

Rokopise je pošiljati uredništvu „Poštnega glasnika“ v Ljubljani, Pred Prulamj 1. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravo lista Sv. Jakoba trg 3. Za „Obl. organizacijo ptt. uslužbencev v Ljubljani“ izdaja in ureja Joško Jakše v Ljubljani. — Za „Narodno tiskarno“ Fran Jezeršek v Ljubljani.